

τροσυνηδριον, οὔτε ἡ ὁμογενικὴ τῆς υἱείας ἐπιτροπὴ συνηκινήθησαν ἐκ τοιαύτης καταστάσεως.

Ἐπρεπεν ἡ κερδοσκοπία νὰ εὕρῃ συμφέρον εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς Ἀθηναϊκῆς υἱείας, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ὅ,τι πᾶσα πόλις ἀπὸ καταβολῆς αὐτῆς ὀφείλει νὰ ἔχῃ.

Ἡ ἐπιχειρήσις εἶναι κερδοσκοπικωτάτη ἄλλως πνεῦμα ὡς ὁ Καραπάνος δὲν τὴν ἀνελάμβανεν, δάκτυλοι ὡς οἱ τοῦ Κεχαγιᾶ δὲν τὴν ἡγγιζον. Αἱ δαπάναι τοῦ Σφαγείου δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἡ ἀναλόγως μικραί. Ἐνθ' τὰ ἑξοδά της ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ φόρου ὃν θὰ συναζῇ δι' ἑκαστον ζῶον, ἀρχομένου ἀπὸ 15 λεπ. κατὰ κεφαλὴν καὶ φθάνοντος μέχρι 1.50, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπὶ τριακοντάετιαν διαρκείας τοῦ προνομίου.

Ὁ ἐπὶ τῶν ζῶων φόρος ηὐξήθη ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν· προστίθενται ἤδη νέα βάρη ὑπὸ τοῦ κ. Κεχαγιᾶ· ἡ χρῆσις τοῦ κρέατος κινδυνεύει νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις. Οὐχ ἦντον δὲν παραπονούμεθα διὰ τοῦτο· ὁ ἔχων τρώγει, ὁ μὴ ἔχων ἄς φροντίσῃ νὰ ἔχῃ· ἀφοῦ μάλιστα ὁ κ. Κοσσονάκος ἔχων λάρωσε τόσον τοὺς ἀστυνομικοὺς δεσμοὺς, ὥστε ὅλα τὰ χρηματοκιβώτια καὶ τῶν ἐμπορικῶν τὰ κλεῖθρα εἶναι ὑπὸ τὴν νυκτερινὴν διάθεσιν τοῦ τυχόντος νηστικοῦ. Παραδεχόμεθα λοιπὸν τὴν εὐφυᾶ θεωρίαν τοῦ κ. Καλλιγᾶ μὴ παραδεχομένου ὅτι «ἡ αὐξήσις τοῦ ἐπὶ τῶν ζῶων φόρου φέρει αὐξήσιν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ κρέατος κατ' ὅκυν.» Ἀδιάφορον ἂν ἡ αὐξήσις τῆς τιμῆς τοῦ κρέατος κατ' ὅκυν βαίνει καλπάζουσα, ὡς ὁ Καλλιγᾶς χορεύων τὸ τσαμικο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑσοδοχείου τοῦ Φαλήρου· ὁ κ. Καλλιγᾶς φαίνεται ἀγοράζων τὸ κρέας κατὰ βώδια ὁλόκληρα ζωντανά, τερπόμενος ἐπὶ τῇ θέᾳ των· καὶ οὕτω ἡ ὁκὴ δὲν τοῦ φαίνεται ἐπαισθητή.

Τὸ οὐσιωδέστερον ζήτημα καθ' ἡμᾶς εἶναι τοῦτο : Θὰ κερδίσῃ ἡ εταιρία ἡ ἀναλαμβάνουσα τὸ σφαγεῖον ἢ ὄχι ; Καὶ βεβαίως τὰ καθαρὰ κέρδη της δυνατόν νὰ εἶναι καὶ ἑκατὸν, καὶ διακόσιαι χιλιάδες δραχμῶν. Τί ἐμπόδιζε τὸν Δῆμον νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ Σφαγείου καὶ νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι πρόσδοον εἰς τοὺς μικροὺς του πόρους ; Ἡ κατασκευὴ Σφαγείου δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ Δήμου ; Διατί νὰ παραχωρήσῃ τὰ δικαιώματά του καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν κέρδη του εἰς ἰδιώτας, ἀφοῦ ὁ δῆμος λιμώττει καὶ στερεῖται ; Ἐσχημάτισε δά· νειον πρὸς ἀγορὰν τοῦ θεάτρου, ἐπιχειρήσεως ἡκιστα κερδοσκοπικῆς, ἴσως δὲ καὶ ἐπιζημιού. Ἀντὶ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὴν κατασκευὴν τοῦ Σφαγείου ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀπαντῶμεν ὅτι χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον ἱκανότητα καὶ νοημοσύνην τοῦ κ. Δημάρχου, ὁ Δῆμος ἡμῶν διατελεῖ εἰς κατὰστασιν κηδεμονίας. Καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ ὁ κ. Κεχαγιᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ νὰ διορισθῶσιν ἐπιτροποί του. Ἄς διαχειρίζωνται τὰ δικαιώματά του, ἄς νέμωνται τὰς προσόδους του, ἄς ἀκριβαίνουσι τὸ κρέας, ὅλα αὐτὰ εἶναι καλῶς καμωμένα, ἀφοῦ ὁ Δῆμαρχός μας οὔτε νὰ σκεφθῇ τίποτε δύναται, οὔτε νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἀπέθανεν εὐσυνείδητος ἐπιστήμων, χρήσιμος καθηγητῆς, φιλόανθρωπος καὶ συμπαθητικώτατος ἱατρός, ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, τρυφερὸς φίλος, προσφιλὴς συμπολίτης, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς

ἐπιστημονικῆς λειτουργίας του, ἐν μέσῳ οἰκογενείας πενθούσης, ἐν μέσῳ φίλων πονούντων, ὑπὸ νόσου τόσον συμπτωματικῆς, ὁ Ἱατρός καὶ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἱππότης τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος **Ἀντώνιος Βιτσάρης.**

ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ

Ἀίγιοι ἄθωοι στίχοι μου γὰρ τὸν ἐσταυρωμένο ἵστους **Μὴ μοῦ Ἄππου** ἔφεραν πολὺ ἐρεθισμό, μ' ὠνόμασαν Ἀντίχριστο, χωρὶς καρδιὰ πλασμένο, καὶ ὅλοι γὰρ με' ψιθύρισαν βαρὺ ἀφορισμό. Καὶ μάλιστα ἐγράψαν ἐστὶ Σύνοδο ν' ἀνοίξῃ τὸ ἁγιασμένο στόμα της καὶ νὰ μ' ἀποκηρύξῃ.

Ἀκοῦς νὰ πῶ πῶς ὁ Χριστὸς ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ του ἤπνε κρασί καὶ ἐμέθυσε, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ ; πῶς ἵστων μπαρμπέρη ἔτρεξε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του, πῶς κάπου κάπου φώναζε «Ἀμάν, Χριστέ καὶ ἄς φέξῃ ;» Εἶμαι τφόντι ἄθλιος, αἰσχρὸς, ρυπαρογράφος, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἄθνη καὶ βρωμερὴ σὰν τ' ἄφος.

Καὶ ἔκαψαν οἱ εὐσεβεῖς ἐστὶν Κέρκυρα τὸ φύλλο, καὶ «Κάτω οἱ Ἀντίχριστοι» ἐφώναζε τ' ἀσκέρι, καὶ ἴσως θὰ μ' ἐσταύρωναν εἰς τοῦ σταυροῦ τὸ ξύλο, ἂν τύχαινε ὁ διάβολος ἔμπροστά των νὰ με' φέρῃ. Μὲ ἔκαψε, μ' ἀφώρισε τῶν εὐσεβῶν τὸ γένος, καὶ ἔτσι μένει ὁ Χριστὸς ἱκανοποιημένος.

Τί νὰ σᾶς πῶ ; μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, μὴ τῆς κατάραις μετρηταῖς καὶ ὁ διάβολος τῆς πάρῃ καὶ ἔλθῃ μιὰ νύκτα ἑξαφνα ἐκεῖ ὁποῦ κοιμοῦμαι, γὰρ τὴ φρικτὴν τοῦ κύλασι καὶ ἐμένα ν' ἀγκαζάρῃ. Χριστέ μου, ἴλεως γενοῦ, φρουρὸς ἐμπρός μου στάσου, καὶ δὲν θὰ γράψω ἄλλοτε πῶς κόβεις τὰ μαλλιά σου.

Καὶ ἔπρεπε, φιλόχριστοι, τφόντι κατὰ χρέος νὰ στείλετε τὸν ἄθεο ἐστὶν διάβολο πεσκέσι· ὑπεχρεώθη βέβαια μ' αὐτὸ ὁ Ναζωραῖος, καὶ ἀπὸ τώρα ἐστὶν Ἐδὲμ σᾶς ἐτοιμάζει θέσι. Ἐμπρός, ἐμπρός, χημήξετε ἐπάνω μου με' λύσσα. γὰρ σᾶς οἱ κῆποι τῆς Ἐδὲμ, γὰρ με' ἡ μαύρη πίσσα.

Ἀλλὰ σταθῆτε παρεκεῖ νὰ σᾶς καλοκυττάξω... ἂν καὶ ἐστὶν κόσμος φαίνεσθε καλοὶ Χριστιανοί, ἀλλ' ὅμως ξεθεώματα ἔμπορῶ νὰ σᾶς φωνάξω, χωρὶς γὰρ τοῦτο βέβαια νὰ σᾶς κακοφανῇ. Σᾶς ξέρω, εὐσεβέστατοι, σᾶς ξέρω, Φαρισσαῖοι... ἄμα γελάτε μέσα σας, τὸ μάτι σας θὰ κλαίῃ.

Σεῖς τὸ θεὸ τὸν κρύβετε μέσ' τῇ βαθείᾳ σας τσέπη·
εἶναι γεμάτη; κάνετε μετάνοιαις ἕως κάτω,
δὲν εἶναι; ... τότε τὸ Χριστὸ κἀνείς σας δὲν τὸν βλέπει,
κι' εὐθὺς τὸν παραδίδετε 'στὸν Πόντιο Πιλάτο.
Τότε καμμιὰ δὲν γίνεται γιὰ τὸ Χριστὸ ἀντάρρα,
κι' ἂν ὁ Χριστὸς ἐμέθυσε, δὲν δίνετε πεντάρρα.

"Ω! ἀπὸ πόσους τ' ἄγια 'στοὺς σκύλους δὲν πετειοῦνται!
"Ω! πόσοι δὲν 'φασκέλωσαν κρυφὰ τὸν οὐρανὸ!
Καὶ πόσα χέρια ἀπ' αὐτὰ ὁποῦ σταυροκοπειοῦνται,
δὲν γδύνουν ἀσυνείδητα τῇ χήρᾳ, τ' ὄρφανὸ!
Καὶ ὅμως ἐρεθίζονται, ἂν 'λίγο ἕνας παίξει,
καὶ 'πῇ πῶς εἶπε ὁ Χριστὸς «Ἀμὰν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ.»

Θρησκείας, πολιτεύματα, καὶ ὅλα τὰ πορνεύουν,
δὲν νοιώθουν μέσα 'στὴν καρδίᾳ γιὰ τίποτε ἀγάπη,
καὶ ὅχι μόνο τὸν Χριστὸ ἀλήθεια δὲν λατρεύουν,
ἀλλ' οὔτε κἀν τὸν **"Οσιρι**, τὸν **Βάαλ** ἢ τὸν **"Απι**.
Γι' αὐτοὺς καμμιὰ δὲν 'εῖσκειται ἀληθινὴ θεότης,
καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς φαίνεται σὰν ἕνας τροφοδότης.

Μακρυὰ ἀπὸ ψευδευλαβεῖς καὶ ψευδοκαλογήρους...
καὶ ὁ Χριστὸς ἂν ἔβλεπε τὴν ἀφοσίωσί τους,
ἐκεῖνα τὰ δαιμόνια, ποῦ ἔβαλλε 'στοὺς χοίρους,
βεβαίως θὰ τὰ 'πρόσταζε νὰ 'μποῦν μέσ' 'στὸ κορμί τους.
Δὲν θέλει τέτοιους ὁ Χριστὸς 'στῇ γῇ ἀντιπροσώπους,
θέλει σωτῆρας, μάρτυρας καὶ λογικοὺς ἀνθρώπους.

Souris.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ.

Ἐν τοῖς διαφόροις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1082 φύλλου τῆς
Πρωτῆς ἀνέγνων «ὀθωμανικὸς στρατὸς ἐπιπεσὼν κατὰ
τοῦ ἐν Τυρνάβῳ ποιμνιοστασίου τοῦ κ. Ἀργυροπούλου ἤρ-
πασε τέσσαρας ἵππους καὶ τετρακόσια ἐβδομήκοιτα πρό-
βατα. Ταῦτα δὲ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ἐπὶ ἐλληνικοῦ
ἐδάφους κατὰ τὴν *Ἐφημερίδα*.» Δὲν διαμφισβητῶ τὸ
γεγονὸς ὡς μὴ λαβὼν χώραν· ἐπειδὴ δυστυχῶς εἶναι
γεγονός· οὐχὶ δὲ τὸ πρῶτον ἐστὶ δυστυχέστερον, οὐδὲ τὸ
δεύτερον, οὐδὲ τὸ τρίτον. Πλειστάκις τὰ τοιαῦτα συνέ-
βησαν, καὶ ὡς μὴ ὤφειλε θὰ συμβαίνωσιν· εἶναι ἀπόρ-
ροια τῆς Κουμουνδουρείου ὀροθετικῆς μας γραμμῆς· αὐ-
ριον δὲ θὰ μᾶς ἀρπάσῃ ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς καὶ ἄνδρας
καὶ γυναῖκας καὶ τέκνα, οὐχὶ ἐκ τῶν χωρίων, ἀλλὰ καὶ
ἐξ αὐτοῦ τοῦ Τυρνάβου τῆς στρατηγικῆς Θεσσαλικῆς πό-
λεως μας. Εἶπεν ἐν τῇ συμβάσει ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις
ὅτι ἡ ὀροθετικὴ γραμμὴ διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους *Κρι-
τῆρι* θὰ διέρχεται· καὶ οἱ πολιτικοὶ μας γεωγράφοι ἐδέ-
χθησαν ὅρος *Κριτῆρι*. Ποῦ εὗρετε, κ. πολιτικοὶ καὶ στρα-
τιωτικοὶ, ὄρος *Κριτῆρι*, καὶ παρεδέχθητε γραμμὴν ὀρο-

θετικὴν ἐλαττωματικωτάτην, ἐπικρεμαμένην ὡς δαμό-
κλειος σπάθη ἐπὶ τὴν Λάρισσαν καὶ τὸν Τύρναβον, ἐκ
τῶν παραθύρων τῶν οἰκιῶν τοῦ ὁποίου διακρίνονται τὰ
ἐπ' ὧμου ὅπλα τῶν φρουρῶν Τούρκων; Εὐρομεν, ἀπαντῶ-
σιν ἤδη οὗτοι, ἐνθα εὗρον καὶ οἱ κ. δημοσιογράφοι μας
τὸ ποιμνιοστάσιον τοῦ κ. Ἀργυροπούλου. Πόσον θαυμά-
σιοι γεωγράφοι εἴμεθα! *Κριτῆρι* ὀνομάζουσιν οἱ ἐν Τυρνά-
βῳ καὶ τοῖς περίξ ἄκραν (*ἀκρωτήριον*) ὄρους καλουμένου
κοινῶς *Λουσφάκι*, ἀπολήγουσαν εἰς τὴν Τυρνάβειον κοι-
λάδα, ὡς τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ οἱ πολλοὶ
πολιτικοὶ μας ἐξέλαβον τὴν ἄκραν ταύτην ὡς ὄρος κα-
τάλληλον πρὸς στρατηγικὴν γραμμὴν· ὅπως καὶ τινες δη-
μοσιογράφοι μας ἐξέλαβον τὸ παρὰ τὴν ὀροθετικὴν γραμ-
μὴν μικρὸν χωρίον *Ἀργυροπούλι*, πλησίον τοῦ ὁποίου
ἐγένετο ἡ ἀρπαγὴ τῶν προβάτων, ὡς ποιμνιοστάσιον τοῦ
κ. Ἀργυροπούλου. Οὐδὲν ὅμως δὲ ἄπορον καὶ νὰ ἐρωτήσῃ
τις τίνος Ἀργυροπούλου τοῦ βουλευτοῦ Ἀλμυροῦ ἢ Ἀν-
δρου; Ὡστε ὡς βλέπετε, φίλε κ. Γαβριηλίδη, εἴμεθα
γεωγράφοι, ἰδίᾳ τοῦ τύπου μας, ἀγεωγράφητοι, μοναδι-
κοὶ εἰς τὸ εἶδος μας· πλάττομεν ὄρη καὶ μεταβάλλομεν
θαυματουργοῦντες τὰ ὄρη εἰς βουλευτάς.

Νέηλυσ.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἀξιότιμε κ. συντάκτα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**,

Τῆς συζητήσεως ληξάσης ὁ καθηγητὴς κ. **Μαγγίνας**
ἀνέγνω διατριβὴν «περὶ ὀστεώματος ἐμμίσχου κατὰ τὴν
σαρκώδη ὑπερφάν εἰς γυναῖκα 30 ἐτῶν.» Μετὰ τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς ἀρρώστου καὶ τὴν ἐπιτυχὴ αὐτῆς ἐγχείρησιν,
δι' ἧς ἐξηρέθη ὁ ὄγκος, δν καὶ ἐπιδεικνύει σπάνιον πάν-
τως εἰς τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, ὁ ἐπιμελέστατος χει-
ρουργὸς ἐκθέτει ἐν συνόψει διαφόρους σκέψεις περὶ τῆς
πιθανῆς τούτου ἀρχικῆς παραγωγῆς. Ἐνῶ ἡ ἀκριβὴς μι-
κροσκοπικὴ ἐξέτασις δείκνυσιν ὀστέωμα ἐντεθλακισμένον
καθαρῶτατα φαινόμενον, αἱ ἐξηγήσεις αἱ διδόμεναι διὰ
τὴν γένεσιν τῶν ὀστεωμάτων τούτων ὑπὸ τῶν διασῆμων
Virchow καὶ *Cohnheim* δὲν φαίνονται ἐπαρκεῖς ὡς πρὸς
τὴν παραγωγὴν τούτου. Τέλος δὲ ἔκρινε τὸν ὄγκον τοῦ-
τον ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ πρωτότυπον εἰς τὸ εἶδος
του, μὴ ἀναγραφόμενον μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ὀγκολογίᾳ

Μετὰ τὸν κ. Χατζημιχαῆλιν παρατηρήσαντα τινὰ ἐπὶ
ἐπιστημονικῶν τινῶν ὅρων ἐπὶ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ.
Μαγγίνα, ὁ ὑφηγητὴς κ. **Χασιώτης** λαμβάνει τὸν λό-
γον, καὶ ἀνακοινοῖ τῷ συνεδρίῳ σπουδαιοτάτην μικροσκο-
πικὴν μελέτην «περὶ τοῦ ἀξονικοῦ κυλίνδρου τῶν νεύ-
ρων.» Ἐν ταύτῃ, διὰ βραχέων ἀναπτύξας πάσας τὰς
μέχρι σήμερον ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐργασίας καὶ
μετ' ἐπιστημονικοῦ θαρρύους ἐλέγχων αὐτάς, συνάγει ἐκ
τῶν στενῶν αὐτοῦ μελετῶν τὰ ἐξῆς: Ὁ ἀξονικὸς κύλιν-
δρος εἴτε εἰς τὰς γυμνάς, εἴτε εἰς τὰς μυελοφόρους νευ-